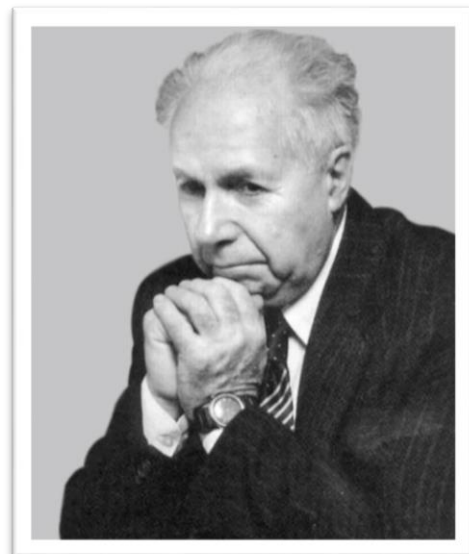
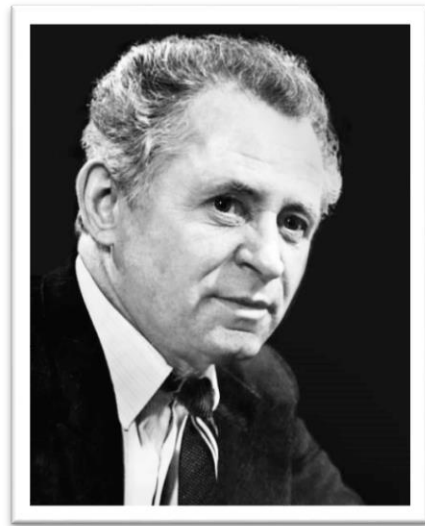
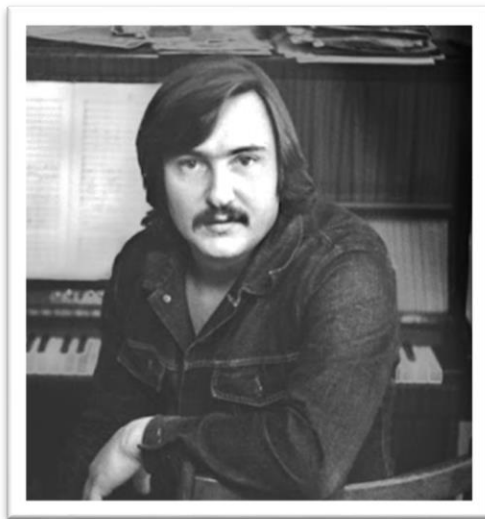

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

**«Видатні постаті БДМУ: життя і діяльність
яких пов'язане з мистецтвом»**

(до 80-річчя університету)

БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Чернівці, 2024

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

**«Видатні постаті БДМУ: життя і діяльність
яких пов'язане з мистецтвом»**

(до 80-річчя університету)

БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК

**Укладачі:
Тулєвська С.О., Жук Н.Р.**

Від укладачів

Кажуть: «**Талановита людина – талановита в усьому**». Талант – це те, що людина любить найбільше, те, що вона ніколи не кине і до чого повертається знову і знову; те, від чого вона отримує задоволення. Талановиті люди завжди виділяються у суспільстві і обов’язково привертають до себе увагу.

Наукова бібліотека Буковинського державного медичного університету випускає біобібліографічний покажчик, щоб ознайомити студентів, викладачів та всіх кого цікавить життєвий та творчий шлях уславлених митців, вихідців БДМУ, які опанували професією лікаря, але їхнім покликання стала музика та поезія і своєю творчістю вони зробили вагомий внесок у світове мистецтво. Сьогодні їхній мистецький доробок приносить хвилини радості і щастя іншим, а висока популярність пісень, безсумнівно, є однією з кращих нагород, яка тільки може бути дарована митцю народом.

При підготовці біобібліографічного покажчика використано каталоги і картотеки наукової бібліотеки БДМУ, електронний ресурс.

Опис здійснено з урахуванням чинних стандартів та адаптовано до сучасних вимог правопису. Матеріали в покажчику систематизовані за алфавітним порядком розміщення.

Критичні зауваження і побажання будуть прийняті з вдячністю.

Івасюк Володимир Михайлович

(1949-1979)

Український композитор, поет, автор пісень, музикант, мультиінструменталіст, геніальний композитор та співак, зробив українську естраду відомою на весь світ, Герой України.

Володимир Михайлович Івасюк народився 4 березня 1949 р. у м. Кіцмань Чернівецької області в сім'ї вчителів Михайла та Софії Івасюків. Хлопчик виростав серед мальовничих буковинських лісів та чудової музики, яка супроводжувала його з дитинства в колі сім'ї. У 1955 р. Володя пішов учитися за класом «скрипка» до місцевої дитячої музичної школи. У 1956 р. пішов у перший клас середньої школи. Його запрошують грати на місцевих оглядах художньої самодіяльності, на батьківських зборах, на концертах для робітників та колгоспників. За свою чудову гру Володі земляки дарують справжню німецьку скрипку. Після закінчення 6 класу Володя вступає в Київську музичну школу для обдарованих дітей імені М. Лисенка. Однак навчання, виснажлива робота над собою, позначились на здоров'ї підлітка і він, відмінник, після першого семестру повертається в Кіцмань, де продовжує навчання в середній школі та музичній школі за класом фортепіано.

В 1964 р. 15-річний Володимир пише дві пісні "А мені шістнадцять літ" і "У двадцять літ". Восени 1964 р. Володя створює в школі ансамбль "Буковинка" і пише для нього свої перші пісні, серед яких найперша — "Колискова". Колектив здобуває перемоги на кількох самодіяльних конкурсах, їде до Києва, там його помічають, запрошують на обласне телебачення, нагороджують подорожжю по Дніпру. Володя багато читав, подорожував, обходив усі наймальовничіші куточки Буковини та Гуцульщини. Понад усе любив гори і море, його вабило високе та чисте, можливо, тому в своїй творчості він прагнув досягнути цього. Так народилися пісні "Я піду в далекі гори", "Відлуння твоїх кроків".

Попри заняття музикою справи у школі йшли прекрасно. За кілька місяців до її завершення Володя — один з небагатьох претендентів на золоту медаль. Саме тоді трапляється безглузда випадковість - під час прогулянки парком хтось з хлопців закинув картуз на гіпсовий бюст Леніна, усвідомивши крамольність такого вчинку, хлопці лізуть знімати картуза, бюст виявився не закріпленим, "вождь" падає, а хлопці потрапляють в міліцію на 15 діб, відкривається "Справа Володимира Івасюка". Одразу постає питання про виключення з комсомолу, вигнання зі школи і позбавлення атестату. Батьки зробили все, що могли - Володя отримав атестат з четвірками з історії СРСР і суспільствознавства. Сім'я переїжджає до Чернівців. Володимир вступає до Чернівецького державного медичного інституту, але першого ж дня його відрахували за випадок з пам'ятником Леніна. Юнак іде працювати слюсарем на завод "Легмаш". Володя створює і веде заводський хор, який невдовзі починає займати провідні місця в оглядах художньої самодіяльності. На хвилі натхнення Івасюк ризикує і під псевдонімом Весняний надсилає на конкурс до 50-річчя Жовтня пісні "Відлітали журавлі" та "Колискова для Оксаночки" та отримує першу премію. Через рік за рекомендацією "Легмашу" Володя вступає в Чернівецький медінститут. Його обирають старостою групи, запрошують в оркестр народних інструментів "Трембіта" та камерний оркестр медінституту.

Восени 1970 р. Володимир знайомиться з Галеєю Тарасюк (майбутньою письменницею), поетичні рядки "Пісня буде поміж нас" (які потім стали піснею) присвячені їй. Після закінчення третього курсу Володя восени 1970 р. починає працювати над піснею "Червона рута". Після трирічних пошуків і вагань, "Червона рута" визріла у формі простої куплетної пісні з чітким лаконізмом, простотою і щирістю народної пісні. Так уже повелося, що поняття "Червона рута" у кожного свідомого українця назавжди асоціюватиметься з іменем Володимира Івасюка. 13 вересня 1970 р. на Театральному майдані Чернівців у присутності тисяч чернівчан і на очах мільйонної глядацької аудиторії постала "Червона рута" — перший великий тріумф молодого митця. Потім була демонстрація в програмі «Камертон доброго настрою» в ефірі українського телебачення.

1971 р. в Карпатах був знятий перший український музичний фільм "Червона рута". В цьому ж 1971 р. "Червона рута" стає піснею року на Всесоюзному конкурсі «Пісня-71». Після виступу пісня "Червона рута" отримала визнання та любов серед багатьох слухачів, а її творець став одним із найпопулярніших композиторів Радянського Союзу та за його межами.

Володимир не зупиняється на досягнутому: згодом з'являється пісня "Водограй", яку навів карпатський водоспад Гук. Ця пісня разом із осяйною "Рутою", стала візитівкою Івасюка. Навесні 1972 р. починається львівський період у житті Володі: він переїжджає до Львова, де вступає до підготовчого композиторського факультету Львівської консерваторії та переводиться до Львівського медичного інституту.

1973 р. Володя закінчує Медичний інститут і вступає в аспірантуру на паталогічну фізіологію. Популярність Володимира невпинно зростає в тому числі і за рахунок виконання його пісень: "У долі своя весна", "Я — твоє крило", "Балада про мальви" "Два перстені", "Наче зграї птиць", "Балада про дві скрипки" молодою співачкою Софією Ротару.

1975 р. Володя пише музику до спектаклю за романом О. Гончара "Прапорonoсці" і здобуває диплом першого ступеня. Тоді ж був знятий фільм "Пісня завжди з нами", у якому прозвучало шість пісень Івасюка. Володя проводив дуже багато часу на зйомках, тому пропустив чимало занять. Це стало причиною його виключення з

консерваторії. Пише музику до вистави "Мезозойська історія" у Дрогобицькому обласному муздрамтеатрі. Через три роки ціною великих зусиль він поновився у консерваторії в класі Лешека Мазепи. У видавництві "Музична Україна" виходить збірка пісень Івасюка "Моя пісня".

Як композитор серйозно розкрився при написанні камерної симфонічної музики: "Сюїта-варіації на теми української народної пісні "Суха верба", "Сюїта-варіації для камерного оркестру" (1977 р.); три п'єси для фортепіано; "Осіньна картинка" — для віолончелі; три п'єси для скрипки і музика до вистави "Прапороносці" (1975 р.), "Мезозойська історія" (1976 р.)

В 1977 р. Володимир працює над підготовкою платівки-гіганта. Як згадує київський звукорежисер М. Дідик, право на платівку-гігант мали лише члени Спілки композиторів, Володя ж тоді був звичайним студентом консерваторії, тому "гігант" дався йому дуже важко, але коли він вийшов, то розійшовся вмить.

1978 р. Володимир перемагає на всесоюзному конкурсі молодих композиторів у Москві і отримує дипломи II ступеня за "Сюїту-варіації для камерного оркестру" та "Баладу про Віктора Хара". Львівська комсомольська організація збирає документи для висунення Івасюка на присудження премії імені Островського. Він дає інтерв'ю, про нього пише преса, його пісні звучать на радіо. Однак із виставою "Прапороносці" Івасюк не потрапляє в число претендентів на премію Островського.

Невідомо як надалі склався б розвиток подій, адже все перекреслила загадкова смерть композитора 24 квітня 1979 р. Вранці композитор пішов на заняття в консерваторію, близько 13 години повертається додому. Після телефонного дзвінка, він одягається, бере портфель, в якому були ноти, зошити з партитурою вже написаних творів для скрипки, віолончелі, фортепіано, бандури. і більше не повертається... 18 травня 1979 р. тіло Володимира Івасюка знайшли у військовій зоні Брюховицького лісу підвішеним. Між днем зникнення Івасюка та виявленням тіла проміжок часу – майже місяць.

Всіма можливими способами влада намагалася заборонити львів'янам йти на похорон Івасюка. Тим, хто прийшов провести композитора в останню путь, погрожували звільненнями і виключенням з навчальних закладів. Незважаючи на спроби створити інформаційний вакуум навколо поховання, на похорон прийшла величезна кількість людей. Прощання з Івасюком перетворилася на справжню антирадянську демонстрацію за участю понад 10 тисяч людей.

За 30 років життя Івасюк створив 107 пісень, також він є автором 53 інструментальних творів і музичного супроводу до кількох спектаклів. Безпосередньо перед смертю він писав музику до опери про запорозьке козацтво, партитури зникли з портфеля, знайденого біля мертвого тіла композитора. Професійний медик Івасюк добре грав на скрипці, фортепіано, віолончелі, гітарі, чудово виконував власні пісні. Слід сказати, що у талановитих людей всесторонні і різнобічні таланти. Володя надзвичайно чудово малював, вдавалися йому портрети близьких і рідних, де завжди був вловлений

характер. Залишилося багато картин, портретів та автопортретів, написаних його рукою. А ще Володя майстерно володів фотоапаратом і кінокамерою. Йому вдавалося все.

Обставини смерті В. Івасюка історія замовчувала, проте усім відомо, що було після: негласна заборона на його творчість, десять років забуття, призупинення розвитку української естрадної музики. Був знищений оригінал фільму «Червона рута» (є тільки копія збережена композитором), його твори зникли з ефіру, нотних магазинів, репертуару ансамблів та співаків.

у 1989р. відбувається повернення до творчості Володимира Івасюка. Всеукраїнський конкурс молодих виконавців "Червона рута" був одним із найперших фестивалів в Україні. Ця подія сколихнула країну й змусила її принаймні відкрити очі від летаргійного сну застою. На Буковинській землі у дні першої "Червоної рути" було продемонстровано могутнє й потужне прагнення народу до нового, незалежного шляху.

В 1994 році - президент Леонід Кравчук підписує указ про присвоєння Івасюку Державної премії імені Шевченка; В 2009 році Івасюку було присвоєно звання Героя України. В березні 1999 р. в Чернівцях відкрито музей В.Івасюка, у 2011 р. у Львові відкрито пам'ятник В. Івасюку, в Кіцмані, де народився Івасюк теж встановлено пам'ятник, а музична школа в Кіцмані носить ім'я ушавленого композитора, меморіальна дошка встановлена на фасаді Буковинського державного медичного університету (в якому навчався). А висока популярність пісень Івасюка, безсумнівно, є однією з кращих нагород, яка тільки може бути дарована композитору народом

Факти самої смерті композитора є загадкою і по сьогоднішній день.

12 червня 2014 року Генеральна прокуратура України визнала незаконним закриття кримінальної справи щодо смерті Івасюка і поновила її.

Копитман Марк Рувимович

(1929-2011)

Заслужений діяч мистецтв Молдови (1991). Лауреат премії імені С. А. Кусевицького за твір «Голоси пам'яті» (1986). Народний артист Молдови (1992) за створення першої молдовської національної опери «Каса маре».

Марк Копитман народився 6 грудня 1929 року в місті Кам'янець-Подільський Хмельницької області в сім'ї лікарів. Тут навчався в загальноосвітній і музичній міських школах. У вісім років написав перший твір «Марш Будьонного».

У зв'язку з початком війни Копитмани евакуювалися з Кам'янця-Подільського в Узбекистан — до Янгіюля Ташкентської області. В 1944 році сім'я переїхала в Саранськ, де Марк після значної перерви продовжив заняття музикою. Далі вступив до Харківського музичного училища. Після визволення Кам'янця-Подільського родина повернулася додому. 1947 року, за сімейною традицією, вступив до Чернівецького медичного інституту (нині Буковинський державний медичний університет). Водночас продовжив здобувати музичну освіту, навчаючись у Чернівецькому музичному училищі по класу фортепіано. Після закінчення училища в 1950—1952 роках викладав теоретичні предмети в Чернівецькій музичній школі.

1952 року Копитман із відзнакою закінчив Чернівецький медичний інститут. Закінчивши медінститут, у 1952—1954 роках працював лікарем районної лікарні у Брюховичах біля Львова.

Одночасно Копитман навчався у Львівській консерваторії по класу композиції та теорії музики у професора Романа Сімовича. Закінчивши консерваторію, 1955 року вступив до аспірантури при Московській консерваторії в клас композиції професора Семена Богатирьова. 1958 року захистив кандидатську дисертацію «Про канонічні імітації» з теорії композиції і був направлений викладачем композиції та теорії музики в Алма-Атинську консерваторію.

Ранні твори Копитмана: симфонічна поема «Перекази старої фортеці» (1954), симфонія в чотирьох частинах (1956), «Пісні про ув'язнення та боротьбу» на вірші Ніколаса Гільєна (1957), цикл дитячих пісень (1959—1964), вокальний цикл на вірші Сільви Капутікян «Пісні важкої любові» (1964), п'єси для квартету на основі буковинського (1956) і казахського (1962) фольклору.

У 1963—1972 роках викладав композицію і теорію музики в Кишинівському інституті мистецтв імені Гаврила Музическу. За роки життя в Кишиневі молдовською мовою Копитманом були створені: ораторія «Пісні Кодр» на слова Віктора Телеуке (1965), хорова композиція «Сорок років» на слова Віктора Телеуке для змішаного хору (1964), опера «Каса маре» у двох актах для солістів, хору і оркестру на лібрето Віктора Телеуке за п'єсою Іона Друце (1966—1968, перероблена у вигляді двох сьют з опери в 1980 та 1999).

За мотивами молдовської народної музики створені «Шість молдовських мелодій» (1965), хорова композиція «Десять молдовських народних пісень» (1966—1972).

У 1964—1965 роках був написаний «Другий квартет» на єврейську тематику пам'яті батька, в 1968, 1981 і 1992 роках перероблений для віолончелі та струнного оркестру під назвою «Кадиш», симфонієта і концертино.

З кінця 1960-х років Копитман почав поєднувати традиційні елементи з авангардистськими засобами композиції (алеаторику, сонористику), що знайшло відображення в його «Концерті» (1970) і «Незакінчених віршах» (1969) на тексти поетів, що загинули на війні, — Мірзи Геловані, Владислава Занадворова, Хазбі Калоева і Миколи Майорова.

1972 року Копитман переїхав в Ізраїль, де його призначили професором композиції в Академії музики й танцю імені Рубіна в Єрусалимі. 1974 року його обрали завідувачем кафедри теорії музики та композиції і ректором Академії. На цій посаді він перебував до 1994 року. 1991 року заснував камерний ансамбль «Дорон» для виконання творів композиторів ХХ століття.

В Ізраїлі Копитман написав: «Жовтневе сонце» для мецо-сопрано та оркестру на вірші Іегуди Аміхая (1974), «Голоси» для сопрано, фортепіано та оркестру (1974—1975), балети «Монодрама» для трупи «Бат-Шева» (1975) і «Призма» для трупи «Бат Дор» (1976), музику до вистави про героїню Опору в Угорщині Ханне Сенеш «Крила» (1979), вокаліз для мецо-сопрано та оркестру «Ротації» (1979); цикл «Cantus» (I—VII, 1984—2002) для струнного тріо, для віолончелі з оркестром, для альту з оркестром та інших інструментів; «Голос пам'яті» на основі фольклору єменських євреїв (1981, премія імені Сергія Кусевицького, 1986), камерну оперу «Камерні сцени з життя Зюскінда з Трімберга» (1982—1983) про пригоди єврейського мінезінгера, поета і лікаря першої половини XIII століття з Баварії на лібрето Рехи Фрайер (1892—1984) для солістів, хору, танцюристів і оркестру; серію хорових творів на вірші Йехуди Аміхая («Врата без стін», 1975; «Розсіяні рими», 1988; «Пам'ятай про кохання», 1989) і на вірші єврейських поетів давнини і середньовіччя, а також Едмона Жабеса («Листи про Створення», 1987; «З єврейської поезії», 1996); вокальні цикли на вірші середньовічного кабаліста Авраама Абулафія (1240—1291) «Кола» (1986), Едмона Жабеса «Вісім сторінок» (1989), Йонатана Ратоша «Піти» (1989) і «Якщо є сьомі небеса» (2001), Давида Фогеля «Три ночі» (1996).

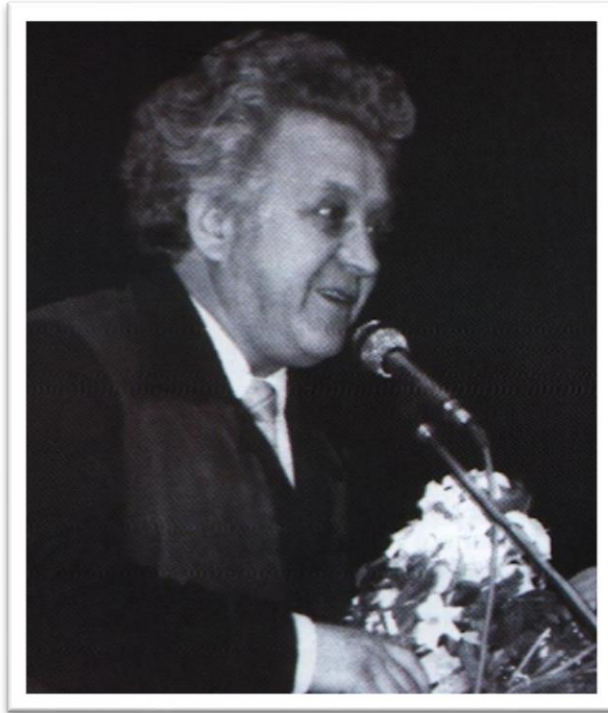
Англійською мовою були опубліковані роботи: «Крок Графік» (посібник з аналізу та композиції на основі симетричних варіантів — додекафонічних і вольнотворених, Єрусалим: Юніпрес, 1974, друге видання — Єрусалим: Єрусалим Академія Музики і танцю, 2000), «Повороти — Перетворення і кроки Графіки» (Ротації, 1975), «Таємниця Контрапункту Баха» (секретний контрапункт Баха, 1985), чотири томи етюдів до композиції «Дослідження в складах» I—IV (1982—2002): «О Heterophony», «Симетричний режим», «Композиція з блоками», «Про Написання Мелодії».

Помер 16 грудня 2011 року в Ізраїлі.

Ткач Михайло Миколайович

(1932-2007)

Видатний український поет, кінодраматург, критик. Лауреат національної премії ім. Тараса Шевченка, лауреат Державної премії імені Тараса Шевченка, заслужений діяч мистецтв України, народний артист України, член Національної спілки письменників України та член Спілки кінематографістів

Михайло Ткач народився 26 листопада 1932 року в селі Лукачани Кельменецького району Чернівецької області в селянській родині. У 1947 році закінчив семирічну школу. У 1947 році батьки вирішили, що Михайло після 7 класу має вчитися на фельдшера. На той час професія медика була чи не найпрестижнішою. Диплом фельдшера - акушера Михайло Ткач отримав, але, пропрацювавши рік у своєму райцентрі Кельменцях, вирішив вступати до медичного інституту, що і здійснив 1951 року. Ще до вступу в інститут було помітно, що Михайло мав нахил до літератури, поезії. З першого курсу почав писати вірші, які друкувалися в районних газетах. У 1956 році в республіканському видавництві „Молодь” побачила світ перша збірка віршів Михайла Ткача „Йдемо на верховину”, а вже наступний рік став для нього знаковим: вийшла друга збірка „На перевалі” й у травні 1957 році поета прийняли до Спілки письменників, цього ж місяця народився син, а в червні 1957 р. Михайло Миколайович став дипломованим лікарем. Але працювати за фахом він не пішов. Батьки змирилися з Михайловим літературним покликанням, і він став журналістом Чернівецької обласної газети, водночас очоливши літературне об'єднання. У серпні 1958 році в області створили письменницьку організацію і його обрали її першим керівником. В 1959 – 1961 роках навчався на Вищих літературних курсах при Літературному інституті ім. М. Горького в Москві. Спілкування з провідними літераторами майже всіх республік Союзу стали справжнім літературним університетом для молодого письменника.

Михайло Ткач — автор поетичних збірок "Йдемо на верховини" (1956), "На перевалі" (1957), "Житній вінок" (1961), "На смерекових вітрах" (1965), "Пристрасть" (1968), "Повернення" (1974), "Поворот землі" (1976), "Серед літа", "Пісні" (1977), "Крок за обрій", "Небо твоїх очей" (1982) та ін.

Згодом Михайло Ткач переїхав жити до Києва. Переважну частину київського періоду творчого життя забрала робота на кіностудії імені Олександра Довженка, у Державному комітеті кінематографії, на кіностудії хронікально-документальних фільмів. Є автором сценаріїв художнього фільму "Серед літа", фільму-опери "Наймичка", повнометражних документальних фільмів "Леся Українка", "Радянська Україна", "Про дружбу співа Україна", короткометражних документальних фільмів. За сценарій фільму "Радянська Україна" в 1973 році удостоєний Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

На вірші поета створено кілька десятків пісень. Найвідоміші з них: "Марічка", "Якщо любиш — кохай", "Зоряна ніч", "Ясени", "Сніг на зеленому листі", "На щастя, на долю", "Диво-сторона", "Коли нема того, що любиш", "Небеса очей твоїх". Побачивши на сторінках періодики вірш Михайла Ткача „Марічка”, директор обласного будинку народної творчості вирішив оголосити конкурс серед музикантів області на кращу мелодію, яка б відповідала словам. І мало хто знає, що в архіві є близько 40 мелодій “Марічки”. Але популярності й слави зажила музика Степана Сабадаша.

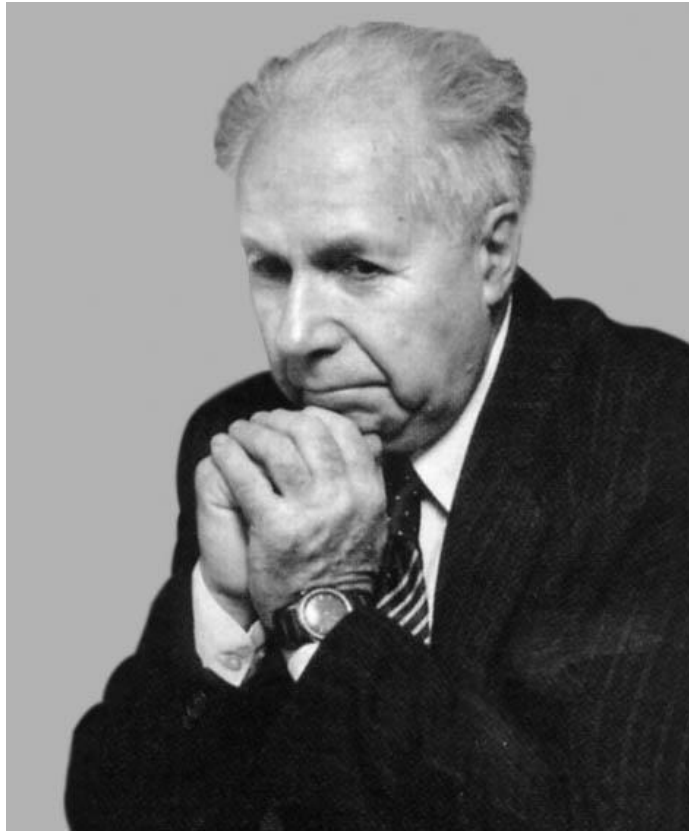
Київ став його долею, утвердженням імені в поетичному і, зокрема, пісенному жанрі. Пісні авторства М. Ткача співав народ і кращі виконавці країни — Назарій Яремчук, Василь Зінкевич, Софія Ротару, Дмитро Гнатюк, Микола Кондратюк, Анатолій Мокренко, Костянтин Огневий та інші. З поетом працювали найкращі композитори України, але найбільша творча дружба склалася з Олександром Білашем. На вірш свого земляка Володимир Івасюк написав пісню "Серед літа". Великим щастям для Михайла Ткача була і є праця з такими особистостями як Платон Майборода, Олександр Білаш, Євген Станкович, Ігор Шамо та Ігор Поклад, Олександр Злотник, Левко Дутковський.

Михайло Миколайович був першим головою земляцтва буковинців у м. Києві “Буковина”, а потім не менш продуктивно працював як його почесний голова. Багато літ обирався віце-президентом Українсько-Румунського товариства дружби, а два роки був президентом цієї громадської інституції. В 1993 році удостоєний звання Заслужений діяч мистецтв України.

Помер 3 квітня 2007 року. Похований у Києві, на Берковецькому кладовищі.

Ельгісер Йосип Мойсейович
(1929-2014)

Український піаніст, композитор, концертмейстер, педагог, музичний громадський діяч. Заслужений діяч мистецтв України, володар Золотої медалі ЮНЕСКО та звання «Золоте ім'я світової культури».

Йосип Мойсейович народився 29 грудня 1929 в передмісті Чернівців (Нова Жучка) у родині ремісника-столяра. З п'ятирічного віку навчався грі на фортепіано. Юний Йосип Ельгісер зіграв свій перший публічний концерт у шестирічному віці на Садгірській сцені. У присутності батьків, родичів і місцевої інтелігенції блискуче виконав сонату Гайдна, варіації Бетховена та дві пісні без слів Мендельсона. Успішно закінчив 5 класів місцевої румунської школи. Під час окупації Буковини німецькими військами у 1943 році потрапив з сім'єю до концтабору (с. Мар'янівка, Вінницької обл.), перебував у гетто в м. Копайгороді, вижив завдяки умінню малювати ікони для місцевого населення. Після звільнення радянськими військами, в березні 1944 року, повернувся в Чернівці.

Після війни Йосип Ельгісер з головою поринув у навчання, надолужуючи втрачене. Закінчив з відзнакою Садгірську середню школу. Був активним учасником учнівської художньої самодіяльності – керував шкільним хором, брав участь в обласних і республіканських оглядах. Після перемоги на одному з них, де виконував власну композицію на буковинські народні теми, став стипендіатом Міністерства освіти України. Йосип навчався в Чернівецькому медінституті (1948–1955), де став «душею» оркестру вишу. Саме тоді він написав першу пісню на слова Михайла Ткача. Згодом був “Буковинський вальс”, який одержав першу премію на конкурсі.

Паралельно закінчив фортепіанний відділ Чернівецького музичного училища (1950–1952). З 1955 по 1961 рік працював лікарем-хірургом Грозинецької дільничної лікарні (Хотинський район Чернівецької області).

Залюбленість у музику привела його до Київської державної консерваторії імені П.І. Чайковського, де протягом п'яти років (1960-1965) удосконалював себе як піаніст-соліст, педагог, концертмейстер. У 1962 році став дипломантом 1-го республіканського конкурсу піаністів імені М. Лисенка. Далі були нові виступи й перемоги. На II-му курсі консерваторії став викладачем Чернівецького музичного училища (нині училище мистецтв ім. С. Воробкевича), в якому пізніше почав працювати і працював майже 50 років. Викладав музично-теоретичні предмети, викладав методу гри на фортепіано.

Підготував понад 100 піаністів, які з вдячністю згадують свого вчителя. Автор підручників, статей до «Українського музичного словника».

Нагороджений знаком «Відмінник освіти України» (1999). Виконавською практикою займався з дитинства. Акомпанував відомим виконавцям Д. Гнатюку, М. Стеф'юк, З. Долухановій, І. Ойстраху, А. Солов'яненку, М. Ростроповичу, О. Крисі, П. Кармалюку, Н. Ісаковій, І. Дерді та багатьом іншим.

Й. М. Ельгісер упродовж багатьох років був членом об'єднання самодіяльних композиторів. З-під його пера вийшло понад 100 пісень, романсів, хорових творів... Визнання принесли вокальні твори «Черемош», «Ковалик», «Не змовкне пісня Кобзаря», «Чернівчаночки»; написано близько 250 творів фортепіанної, камерної, інструментальної та симфонічної музики. Вони виходили в окремих і колективних збірках. Чимало з них розміщені у восьми томах під загальною назвою «Я – буковинець». Увагу привертають «Буковинська сюїта», «Соната», «Концертний етюд» для труби, «Серенада» для кларнета, «Імпровізація на дві єврейські теми» тощо.

З 1997 року по 2000 рік провів 27 історичних концертів, зігравши напам'ять 443 твори. За серію цих концертів був нагороджений Золотою медаллю ЮНЕСКО й удостоєний звання «Золоте ім'я світової культури».

Протягом 1999–2003 рр. Й.М. Ельгісер гастролював у Австрії, Болгарії, Румунії, Італії, Мальті, Німеччині, Сицилії, Росії, центральних областях України. Після поїздок, під враженням побаченого, Йосип Мойсейович написав чимало музичних творів. А в Австрії маестро видав компакт-диск «Фортепіанна музика буковинських композиторів у виконанні Й. Ельгісера».

Захопленням маестро став пошук імен несправедливо забутих буковинських митців: звідусіль привозив невідомі або забуті твори великих композиторів. Його колекція налічує чималу кількість рідкісних партитур, серед яких багато раритетних. З 1952 року Ельгісер був членом обласного об'єднання композиторів. В 1998 році став членом Національної Всеукраїнської музичної спілки, з 2002 року Ельгісер член Спілки композиторів України. У 2004 році став Заслуженим діячем мистецтв України та заслуженим діячем європейської культури України, Відмінником освіти України, почесним членом правління товариства ім. Ф. Шопена та товариства ім. Ф. Ліста. Він є почесним членом правління Української асоціації піаністів-педагогів.

Композитора щиро цінують на Буковині, у 2000 р. ім'я Йосипа Ельгісера занесено на «Алею зірок» в місті Чернівці.

Помер 24 травня 2014 року, похований у Чернівцях.

Список використаних джерел:

Енциклопедія сучасної України. Т. 11. / Нац. акад. наук України, Наук. т-во ім. Шевченка, Ін-т енцикл. дослідж.; редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]. Київ, 2011. 712 с. (В. Івасюк)

Енциклопедія Сучасної України. Т. 14. / Нац. акад. наук України, Наук. т-во ім. Шевченка, Ін-т енцикл. досліджень; голов. редкол. тому: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]. Київ, 2014. 767 с. (М. Копитман)

Енциклопедія сучасної України. Т. 9. Е - Ж / Нац. акад. наук України, Наук. т-во ім. Шевченка, Ін-т енцикл. дослідж.; редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]. Київ, 2009. 712 с. (Й. Ельгісер)

Золота книга української еліти: інформаційно-іміджевий альманах в томах. Т.1 / ред. рада: Ю.Богущий, Л.Губерський, М.Демченко, І.Дзюба, І.Драч, А. Жуковський та ін. Київ: Євроімідж, 2001, 576 с.

Івасюк, Володимир Михайлович. Пісні: збірка / В. Івасюк. Київ: Муз Україна, 1977. 44 с.

Івасюк, Володимир Михайлович. Моя пісня: вокальні твори / В. Івасюк. Київ: Муз Україна, 1988. 56 с.

Івасюк, Володимир Михайлович. Пісні [збірка]. / В. Івасюк. Київ: Муз Україна, 1983. 168 с.

Серцем з Буковиною / авт.-упоряд.: О. Матвійчук, Н. Струк; редкол.: Г. К. Галиць, Б. О. Гурбик, А. Ф. Ісак та ін. Київ: Світ успіху, 2011. 358 с.: іл. (В. Івасюк)

Серцем з Буковиною / авт.-упоряд.: О. Матвійчук, Н. Струк; редкол.: Г. К. Галиць, Б. О. Гурбик, А. Ф. Ісак та ін. Київ: Світ успіху, 2011. 358 с. (М. Ткач)

Куплер І. "... ми називали його українським Шубертом". *Буковина*. 2009. №18.

Мусієнко Ю. Невідомі твори відомого Івасюка. *Буковина*. 2009. №18.

Мусієнко Ю. Ти підносишся дивом всіх див ... *Буковина*. 2009. №18.

Новак М. Біль наш, мелодіє, погаси ... *Буковина*. 2009. №18.

Черняк Л. Буковина відкрила Рік Володимира Івасюка. *Буковина*. 2009. №18.

Черняк Л. Сонячний день з Володимиром Івасюком. *Буковина*. 2009. №18.

Тарасова А. в Івасюковій хаті душі обнялись. *Буковина*. 2013. №18.

Джуран В. “Червона рута” Володимира Івасюка і Жана Макаренка. *Буковинське віче*. 2015. №8

Вишневська М. Володимира Івасюка вбили співробітники КДБ. *Буковинське віче*. 2015. №9

Корпан М. Китайка заспівала в Чернівцях українською. *Молодий буковинець*. 2015. №17

Іванчак Л. “Травнева тризна” для Володимира Івасюка. *Буковина*. 2016. №22.

Вишневська М. “Ти признайся мені ...”. *Буковинське віче*. 2016. №8

Вишневська М. Він примусив світ говорити про Україну. *Буковинське віче*. 2016. №20

Ватаман Д. Авторіві “Червоної руги” виповнилося би 67. *Молодий буковинець*. 2016. №19

Вишневська М. Він примусив світ говорити про Україну. *Буковинське віче*. 2017. №18

Горобієвська О. Таємниці доріг далеких ... *Буковинське віче*. 2017. №26

Довгий В. Моє серце в грудях сина. *Буковинське віче*. 2017. №31

Будна Н. “У його грудях жила тільки пісня”. *Молодий буковинець*. 2017. №18
№22

Лазарук М. Арт-проект “Весна Івасюка”. *Молодий буковинець*. 2017. №22

Фещук Н. “Якби Володя був живий, він був би першим композитором”. *Чернівці*. 2017. №10

Горбієвська О. “Таємниці доріг далеких”. *Освіта Буковини*. 2018. №21

Фещук Н. Краківська площа, старовинний замок та Освенцим. *Чернівці*. 2018. №21

Івасюк Володимир Михайлович – видатний український композитор, поет, музикант, художник. *Медичний вісник Буковини*. 2019. №4

Фещук Н. “Всі закричали: “ Ні! Нести!” (40 років тому не стало композитора В. Івасюка). *Молодий буковинець*. 2019. №39

Логінова О. “І розквітне весна, коли пісня бринітиме далі ...”. *Освіта Буковини*. 2019. №10

Равлюк ЛР. “Я залишив вам снів своїх красу”. *Освіта Буковини*. 2019. №11

Мазур С. В. Михайло та Володимир Івасюки в літературно-мистецькому контексті України. *Освіта Буковини*. 2019. №15

Логінова О. В. Знайти себе в мистецтві та злетіти аж до зір! *Освіта Буковини*. 2019. №17

Біла А. М. Живе він у пісні поміж нас. *Освіта Буковини*. 2019. №18

Горобієвська О. Мандрівки Володимира Івасюка країнами ближнього зарубіжжя. *Освіта Буковини*. 2019. №21

Фещук Н. Пів століття “Червона рута” квітне, не в’яне. *Буковина*. 2020. №38.

Лазарук М. Істина – на своєму місці. *Молодий буковинець*. 2020. №18

Будна Н. “Червону руту” співають уже пів століття. *Молодий буковинець*. 2020. №66

Лазарук М. Пісня, що живе вічно. *Молодий буковинець*. 2020. №67